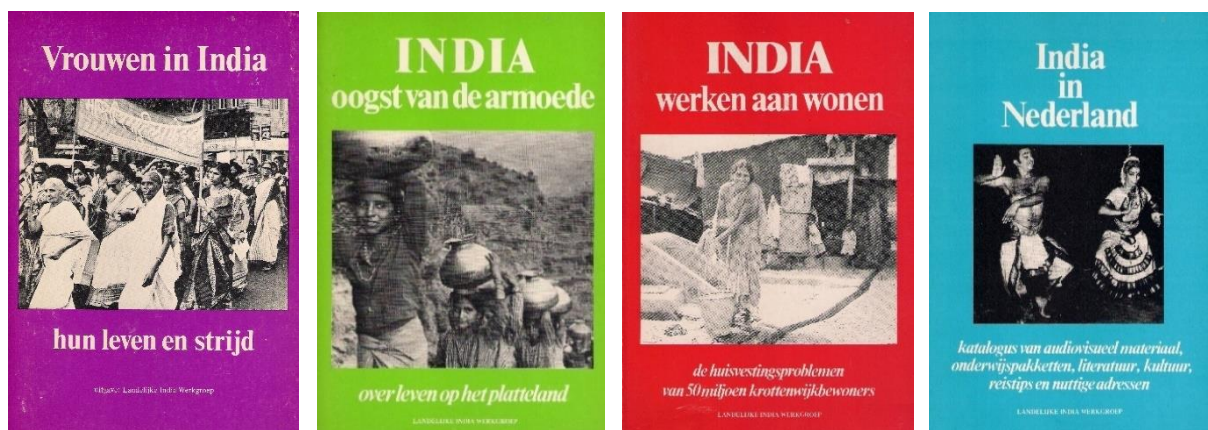

De jaren 1985-1990

Eind 1984 verhuisde de vereniging Landelijke India Werkgroep van Voor Clarenburg 10 naar de bovenste verdieping van het gebouw van de Kargadoor aan Oudegracht 36. In de beschikbare zalen daar organiseerde LIW informatieavonden en bijeenkomsten. Er waren in die tijd ruim 125 mensen op lokaal niveau actief in een van de LIW-groepen, en op het secretariaat werkten inmiddels drie betaalde medewerkers en een tiental vrijwilligers.

De organisatie produceerde veel voorlichtingsmateriaal over India. Enkele goed lopende publicaties uit de jaren 1982-1987:

Begin jaren 80 ontstonden binnen de werkgroep twee stromingen: de ene groep wilde verder bijdragen aan politieke bewustwording over India in Nederland, met solidariteitsacties ten behoeve van progressieve groeperingen in India; de andere groep wilde zich meer richten op het bekritisieren van de Indiase overheid en politiek lobbywerk en het doen van beleidsaanbevelingen. Op een algemene ledenvergadering in 1984 werd besloten dat LIW zich meer zou gaan richten op de relatie India-Nederland.

Zuivelcampagne

Eind 1985 startte de Landelijke India Werkgroep de campagne *“Melk India niet uit!”*. De actie was er vooral op gericht om de vicieuze cirkel van zuivelhulp en veevoerimporten tussen India en de EU (toen nog EG) te doorbreken. Het in 1970 gestarte EG-zuivelhulpprogramma aan India, ‘Operatie Vloed’, was een zeer ambitieus ontwikkelingsproject en werd als ‘ideale manier van ontwikkelingssamenwerking’ aangeprezen... Prins Claus vond Operatie Vloed ‘een van de meest indrukwekkende dingen die hij tijdens zijn (staats)bezoek aan India had gezien’, en ook minister Schoo van OS prees deze vorm van voedselhulp. Officiële doelstellingen waren onder meer het verbeteren van het inkomen van kleine melkveehoud(st)ers en het zelfvoorzienend maken van India op het gebied van melkproductie. Maar in feite concurreerde de zuivelhulp met de verse melk van Indiase koeien en nam de Indiase afhankelijkheid van zuivelimporten toe. Tegelijk exporteerde India – ondanks grote tekorten ter plekke - veel hoogwaardig veevoer naar Nederland en andere Europese landen, veevoer waarmee India drie tot vijf keer zoveel melk zou kunnen produceren dan het via de zuivelhulp kreeg. Maar omdat zuivelhulp de Indiase melkprijs drukte en veevoerexport de prijs van krachtvoer deed stijgen, werd het

voor Indiase melkproducenten onrendabel om hun vee beter te voeden. Het doorbreken van deze vicieuze cirkel stond in de LIW-campagne centraal.

De campagne startte met de brede verspreiding van een actiemanifest en de publicatie van het boek *India als melkkoe van de EG*. De actie van LIW werd gesteund door wetenschappers en organisaties in India en was ook daar aanleiding tot diverse publicaties, met name in de 'zuivel-deelstaat' Gujarat.

In de zomer van 1986 werd in opdracht van de Europese Commissie een onafhankelijke onderzoeksmis­sie ingesteld. De hoofdconclusie van de mis­sie loog er niet om: de zuivelhulp en de commerciële export van zuivel naar India schaadden de verdere opbouw van Indiase zuivelcoöperaties en moesten direct worden stopgezet!

Ook andere EG-instellingen en NGOs in diverse Europese landen hielden zich nu actief met 'Operatie Vloed' bezig. Ongeveer 800 NGOs vormden de *'European Action Group on Operation Flood'* die een resolutie opstelde met aanbevelingen die voor een groot deel overeenkwamen met de voorstellen van LIW. De campagne voor een ander EG-voedselhulpbeleid ten aanzien van India kreeg daardoor zeer brede steun.

Ook in Nederland kwam de discussie rond de zuivelhulp aan India goed van de grond. Diverse landbouworganisaties en -bladen toonden veel interesse en er werden kamervragen gesteld die pas na lange tijd ontwijkend en deels onjuist beantwoord werden door de betrokken ministers voor Landbouw en Visserij (Braks) en OS (Schoo). De campagne door LIW en andere NGO's leidde uiteindelijk tot enkele belangrijke concessies van de EG m.b.t. de voorwaarden waaronder nieuwe zuivelhulp zou worden gegeven. Het belangrijkste waren een aantal maatregelen die moesten voorkomen dat door de EG gedondeerde zuivelproducten druk zouden blijven uitoefenen op de prijs en de productie van Indiase melk en melkproducten.

Verdere activiteiten...

De groei in het aantal verenigingsleden en abonnees van het tweemaandelijks tijdschrift *India Nieuwsbrief* stagneerde enigszins in de tweede helft van de jaren 80. Om geïnteresseerden te trekken werden meer artikelen in het tijdschrift opgenomen over Indiase cultuur en actualiteiten.

Naast de jaarlijkse ledenvergaderingen en Indiagroepen-dagen waar diverse thema's behandeld werden, werden ook acties georganiseerd tegen o.a. vrouwenverbranding (*sat*), de arrestaties van mensenrechtenactivisten, en werd er publiciteit gegeven aan het uitblijven van de steun voor de slachtoffers van de giframp in Bhopal in 1984.

Het werk van LIW kreeg ook een nieuwe focus: kinderarbeid. Eind 1988 publiceerde LIW het boekje *Kinderarbeid in India*. Het was de aftrap voor samenwerking met vele (Indiase) organisaties om kinderarbeid te bestrijden, waaronder MV Foundation (zie onderstaand kader).

In 1990 ging een nieuwe campagne van start: *"Werk tegen Armoede"*, waarbij de LIW pleitte voor het besteden van EG-steun aan werkgarantieprogramma's voor landarbeid(st)ers. Hierover meer in de volgende nieuwsbrief.

Shantha Sinha (oprichter *MV Foundation*, tot 2013 voorzitter van de *National Commission for Protection of Child Rights*) over haar samenwerking met LIW

Gerard Oonk [sinds het prille begin projectmedewerker LIW - red] bezoekt Mamidipudi Venkatarangaiya Foundation (MV Foundation, kortweg MVF) meer dan drie decennia geleden. MVF was toen nog een kleine NGO die zich inzette voor de uitbanning van kinderarbeid in de afgelegen dorpen van het district Ranga Reddy in Andhra Pradesh (nu deelstaat Telangana). Gerard was daar in het kader van MVF's niet-onderhandelbare agenda voor de afschaffing van kinderarbeid. Sindsdien heeft MVF een duurzame samenwerking met de Landelijke India Werkgroep, nu Arisa. Het lijkt als de dag van gisteren dat we elkaar – iets later – in Nederland ontmoetten. Gerard haalde me rechtstreeks van het vliegveld op, sjuowde met mijn koffer, en bracht me met verschillende treinen en bussen naar de vergaderlocatie alsof het een normale dagelijkse routine was. Het was pure waanzin!

Toen mijn collega Venkat Reddy en ik voor het eerst LIW in Utrecht bezochten, zag ik een eenvoudige werkplek, druk en vol met boeken, posters en materiaal en een sfeer van warmte en zorgzaamheid in plaats van het enorme, chique en goed bedeelde kantoor dat ik me had voorgesteld te zullen zien.

Vanuit deze lieflijke kleine ruimte begon onze gezamenlijke reis. We maakten kennis met gelijkgestemde personen die ons de kracht en motivatie gaven om meer te doen. Met de tijd liet LIW ons de effectiviteit zien van lobbyen bij regeringen, internationale financieringsinstellingen, multilaterale instellingen en bedrijven en leerde ze ons ook om te netwerken met NGO's, vakbonden, onderwijzers en onderzoeksinstellingen in diverse landen, culturen en talen. Het was nogal overweldigend om EU-parlementariërs te ontmoeten en talloze andere 'belangrijke mensen' aan te spreken om onze verhalen te vertellen.

Het stelde ons gerust dat ons standpunt met betrekking tot kinderarbeid niet langer alleen dat van MV Foundation was, maar toebehoorde aan iedereen die om kinderrechten geeft. We waren zo dankbaar dat MVF omarmd werd als model voor de wereldwijde Stop Kinderarbeid Campagne die werd geleid door LIW, HIVOS, Kinderpostzegels, FNV, AOb, Education International en nog vele anderen. Wij zijn iedereen hier zeer erkentelijk voor.

We leerden tijdens deze ongelooflijke reis met LIW dat het omgaan met overheid en maatschappelijk middenveld door dialoog en een uitnodigende houding een teken van kracht is, niet van zwakte; dat de werkelijke kloof in de wereld vandaag de dag ideologisch is, een kloof tussen degenen die een krachtig standpunt innemen voormensenrechten en degenen die compromissen sluiten; dat netwerken en het aangaan van nieuwe allianties een onophoudelijk en continue proces is; dat hoop macht is en dat wij allen nodig zijn om gerechtigheid voor iedereen tot stand te brengen.

LIW - en nu Arisa - is een 40 jaar oude robuuste organisatie, dynamisch en voortdurend in ontwikkeling, die meerwaarde geeft aan de voortdurende bewegingen in India en elders in Azië die de strijd van de behoeftige, gediscrimineerde en gemarginaliseerde mensen voor gerechtigheid ondersteunen. Haar sterke ethische standpunten over mensenrechten zijn een maatstaf voor handelen en denken.

Ik koester met genegenheid de reis die we samen hebben gemaakt. Ik betuig mijn solidariteit met Arisa in haar missie om zich aan de zijde te scharen van allen die strijden voor waardigheid en vrijheid. Gefeliciteerd!

Shantha Sinha op LIW-bijeenkomst (mei 2006)